

Ελπίδα μας για την προστασία της ανθρωπότητας - η άδολη αγάπη μας προς κάθε κατεύθυνση

/ [Γνώμες](#)

**“Γίνεσθε ουν οικτίρμονες, καθώς και ο Πατήρ υμών Οικτίρμων εστί”
(Λουκά 6,36)**

• Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ

Η Ευαγγελική Περικοπή αυτής της Κυριακής μας καλεί να είμαστε «σπλαχνικοί – οικτίρμονες merciful- προς τους άλλους ανθρώπους, όπως Σπλαχνικός-Οικτίρμων- Merciful είναι κι ο Θεός Πατέρας μας προς εμάς».

Η λέξη «σπλαχνικός» προέρχεται από τη λέξη «Σπλάχνο» κι αναφέρεται σε ένα μέρος του σώματος μας, της όλης μας ύπαρξης. Γι’ αυτό ακούμε την μητέρα να λέει για το παιδί της ότι είναι σπλάχνο της, δηλαδή κάτι που προήλθε από το σώμα της, από την ύπαρξη της και ζει για το σπλάχνο της, για το παιδί

της, είναι έτοιμη η μητέρα να θυσιάσθει για το παιδί της, αγωνιά για το παιδί της, πονάει για το παιδί της, χαίρεται για την πρόοδο του, δίνει νόημα στη ζωή της με τη πρόοδο του παιδιού της. Η μητέρα είναι αναντικατάστατη, γι' αυτό το παιδί που χάνει πρόωρα τη μητέρα του το λέμε ορφανό (η κάθε μητέρα μπορεί να αντικαταστήσει πολλούς, ουδείς όμως μπορεί να την αντικαταστήσει).

Η μητέρα, με τον ίδιο τρόπο βλέπει και το εγγονάκι της ως το σπλάχνο του παιδιού της. Επομένως η έννοια της σπλαχνικής αγάπης είναι να ζεις για τον άλλον. Αυτή την αγάπη έχει ο Ουράνιος Πατέρας μας, ο Θεός μας, ο Δημιουργός μας. Αυτήν την σπλαχνική αγάπη μας καλεί ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός να δείχνουμε και να εκφράζουμε προς όλους τους ανθρώπους. Κι όχι μόνο προς τους ανθρώπους, αλλά προς όλη τη Δημιουργία του Θεού, η οποία μας δόθηκε ως δώρο Θεού. Όταν αγαπούμε και προσέχουμε το Περιβάλλον μας, τότε και τον Πλανήτη μας προστατεύουμε και προληπτικά εκμηδενίζουμε το φαινόμενο των προβλημάτων που δημιουργούνται με τη Κλιματική αλλαγή και τη μόλυνση της ατμόσφαιρας. Προστατεύοντας το Περιβάλλον, προστατεύουμε με το καλύτερο τρόπο και τους συνανθρώπους μας και μάλιστα αυτούς που ακόμη δεν έχουν γεννηθεί, για να μη ζουν σ' ένα μολυσμένο κόσμο.

Η κοινωνία μας με τον Θεό μέσω της προσευχής και της θείας Κοινωνίας και τη συμμετοχή μας γενικά στη μυστηριακή και λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας και της τήρησης των Θείων Του εντολών, μας οδηγεί στη συμφιλίωση μας με τον εαυτό μας, με τους συνανθρώπους μας και με τη φύση, την όλη Δημιουργία του Θεού. Όσοι δεν σέβονται το Περιβάλλον και κακοποιούν την Δημιουργία ασεβούν κατά του Θεού, κι όσοι σκοτώνουν ζώα έχουν το δαιμονικό στοιχείο του μίσους και της κακίας που φύτρωσε μέσα στην καρδιά του Κάιν που σκότωσε τον αγαθόν και ενάρετο αδελφό του τον Άβελ. Η κακοποίηση της Δημιουργίας του Θεού οδηγεί τον αμαρτωλό άνθρωπο ακόμη και στον φόνο. Η κάθε μορφή καταστροφή του Περιβάλλοντος και η ρύπανση της ατμόσφαιρας είναι αποτέλεσμα των οικολογικών μας αμαρτιών, που μόνο με την οικολογική μας μετάνοια με ένα νέο πράσινο τρόπο σκέψης και οικολογικής ζωής, να ζούμε χωρίς να παράγουμε ρύπους, μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα προς το καλύτερο για τη προστασία της Ανθρωπότητας και το μέλλον του Πλανήτη μας.

Ο Θεός ως ο κοινός Ουράνιος Πατέρας μας, μάς βλέπει όλους ως παιδιά του, ως σπλάχνα του και μας καλεί να συνειδητοποιήσουμε όλοι μας ότι είμαστε σπλάχνα του ενός σώματος της Ανθρωπότητας. Η αδιάκριτη αγάπη του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπό του δημιουργεί την πραγματική ειρήνη μέσα στον κόσμο. Γι' αυτό στην αρχή της Θείας Λειτουργίας προσευχόμαστε «υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου».

Με πολύ απλά λόγια ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ως Θεάνθρωπος και Σωτήρας μας, μας παροτρύνει με πολύ αγάπη **«να συμπεριφερόμαστε προς τους συνανθρώπους μας όπως θα θέλαμε οι άλλοι άνθρωποι να μας συμπεριφέρονται».**

Όταν έχουμε προβλήματα, νομίζουμε ότι απουσιάζει από τη ζωή μας ο Θεός. Στην πραγματικότητα, απλώς έχουμε εμείς απομακρυνθεί από κοντά του. Όταν η αγάπη μας δεν απλώνεται προς όλους τους συνανθρώπους μας, και μάλιστα σ' αυτούς που υποφέρουν, όπως τα αθώα άπορα και ορφανά παιδιά, είναι ως να απομακρυνόμαστε από τον Φιλεύσπλαχνο Θεό μας. Μόνο όταν πλησιάζουμε με την αγάπη μας και την καλή μας διάθεση να βοηθούμε τους συνανθρώπους μας, πλησιάζουμε και τον Θεό. Χωρίς το Θεό, είναι ως να πορευόμαστε συνέχεια σε μια έρημο χωρίς νερό και χωρίς πολλές ελπίδες ζωής. Χωρίς αδιάκριτη αγάπη προς όλους τους ανθρώπους, το μέλλον μας είναι ζοφερό ή μάλλον να το πούμε ξεκάθαρα, ο άνθρωπος που δεν αγαπά όλους τους συνανθρώπους τους, απομακρύνεται από την πηγή της ζωής, δηλαδή το Θεό και δεν έχει κανένα μέλλον, πορεύεται προς την αφάνεια, προς τον θάνατο.

Ο Παράδεισος, χωρίς αδιάκριτη αγάπη προς στους ανθρώπους που συναντούμε και προς όσους μπορούμε να βοηθήσουμε, παραμένει ένα ανεκπλήρωτο όνειρο. **Ο Παράδεισος γίνεται ζωντανή ελπίδα και πραγματικότητα μέσα από την αγάπη μας προς όλους τους συνανθρώπους μας, λευκούς, μαύρους, φτωχούς, πλούσιους, μικρούς, μεγάλους και μάλιστα αυτούς που συναντάμε καθημερινά, όπως μέσα στην οικογένεια, στο χώρο της εργασίας μας και στις καθημερινές μας κοινωνικές υποχρεώσεις.** Μερικοί κάνουν τους ευγενείς στους ξένους και μέσα στην οικογένεια συμπεριφέρονται ως κακούργοι σε κακούργους, με φωνές και με καυγάδες και κακίες, τραυματίζοντας τα παιδιά μας, τα οποία στη συνέχεια, ίσως να αδιαφορούν για τα πάντα, ρισκάροντας να καταστρέψουμε τα όνειρα τους για μια λαμπρή πορεία στο κόσμο που ζούμε.

Οι δοκιμασίες που ζούμε καθημερινά με την πανδημία του κορωνοϊού είναι αφορμή να δείξουμε την κοινωνική μας αλληλεγγύη και αγάπη και αλληλοϋποστήριξη μεταξύ μας, με ηρεμία, γαλήνη, υπομονή και έμπρακτη αγάπη.